

tryk af, at det ikke er sådan – også ifølge nogle af de undersøgelser, der bliver lavet af Socialforskningsinstituttet. Så derfor mener jeg faktisk, at vi i hvert fald på det område har et behov for at sikre, at det er nemmere for de sociale klienter at få prøvet deres sag.

Så har flere været inde på spørgsmålet om retsafgift, og det glæder mig da, at de partier, der i forbindelse med en tidligere finanslovforhandling under den tidligere regering fordoblede retsafgiften, nu har set, at det simpelt hen havde nogle konsekvenser, som man ikke ønskede, og er parat til at se på, hvordan vi får ændret på systemet, så folk igen får mulighed for at få prøvet deres sag.

Det er helt urimeligt både i de mange sociale sager og for så vidt også i den sag, der kører ved Højesteret i øjeblikket om folkene oppe i Grønland, der blev forflyttet til Thulebasen. Det har jo været en lang kamp for dem at få lov til at få prøvet deres sag, fordi de også fik afslag på fri proces og fik fastsat en meget høj retsafgift til at starte med. Det var først, da Højesteret overvejede at diskutere, om det var imod menneskerettighedskonventionen, at retsafgiften var så høj, at Civilretsdirektoratet alligevel besluttede, at fangerne på Grønland kunne få fri proces og få prøvet sagen.

Så jeg synes, det tydeligt viser, at der er et behov for, at vi handler hurtigt lige præcis med hensyn til den del af forslaget. Det håber jeg også kan lykkes at få flere partier med på.

Jeg er glad for sympatien, og jeg kan sige, at Enhedslisten vil holde fast i alle de positive tilkendegivelser, også i det fremtidige arbejde og også i den kommende samling, så jeg håber, at folk holder fast i, at de støtter det her, også når vi kommer til noget mere konkret. Så skal vi nok sørge for at komme med nogle forslag til, hvor pengene kan tages fra, og jeg skal ikke undlade at nævne, at der både er de multinationale og nordsøolien og meget andet, hvor vi kan finde nogle penge.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødts):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsi-

gelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 216: Forslag til lov om arbejdsskadesikring.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 9/4 2003).

Sammen med denne sag foretoges:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 217: Forslag til lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 9/4 2003).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

For Venstre er det en stor glæde, at det nu er lykkedes at finde et fornuftigt kompromis, der sikrer, at vi omsider får rettet op på de urimeligheder, der er i den nuværende arbejdsskadelovgivning. Desuden er det glædeligt, at stort set alle partier her i Folketinget er enige i den politiske aftale, der er udgangspunktet for det lovforslag, som beskæftigelsesministeren har fremsat.

Kl. 17.15

Under de forhandlinger, der har været mellem partierne, har det centrale synspunkt for Venstre været, at danske lønmodtagere og selvstændige trygt har kunnet gå på arbejde. Hvis man på sit job kommer ud for en ulykke eller efter nogle år bliver nedslidt, skal man naturligvis have en erstatning. Det skal ske på grundlag af klare, letforståelige regler, og sagsbehandlingen skal være hurtig og effektiv, så man ikke skal gå i årevis og vente på at få godkendt sin skade.

Med VK-regeringens aftale med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre, SF og Kristeligt Folkeparti er det lykkedes at få et fornuftigt resultat, der sætter lønmodtageren i centrum.

Med forslaget bliver det betydeligt lettere at få accepteret en arbejdsskade. Hvis ulykken sker

på jobbet, skal erstatningen ikke fremover kunne afvises alene med henvisning til, at det er en ulykke, man kunne forvente på den pågældende arbejdsplads. Det bliver fremover sådan, at hvis ulykken sker på jobbet, er der tale om en arbejdsulykke, og så kan medarbejderen få en erstatning.

Den anden store ændring er vedrørende nedslidningsskader. Det har været alt for svært at få det nuværende arbejdsskadesystem til at acceptere nedslidningsskader. Det gør vi noget ved nu. Det bliver lettere at bevise, at en konstateret nedslidning er sket som følge af et opslidende job. De meget store kvindearbejdspladser i sundhedssektoren og på rengøringsområdet bliver med denne ændring accepteret som fysisk krævende arbejdspladser, der for nogle mennesker kan føre til nedslidning.

Det tredje er, at arbejdsskadelovgivningen skal moderniseres og forenkles med forslaget her. Det er godt at få ret, men hvis sagsbehandlingstiden er på flere år, forekommer det bestemt ikke rimeligt for den, der er kommet galt af sted.

Endelig har det for Venstre været afgørende, at selvstændige nu også bliver omfattet af arbejdsskadeforsikringssystemet på et frivilligt grundlag. Selvstændig virksomhed skal have gode kår, for af små virksomheder kommer større med flere arbejdspladser til følge.

Men når alt det, der forbedrer systemet, er sagt, så har det også for Venstre været afgørende at holde hovedet koldt. Det er naturligvis vigtigt, at man ikke begynder at anerkende skader og ulykker, der intet har med arbejdet at gøre. Som bekendt sker mange skader ved udøvelse af forskellige fritidsaktiviteter samt ved færdselsulykker. Det er vigtigt, at arbejdsskadesystemet reserveres for mennesker, der kommer til skade på deres arbejde. Derfor skal der fortsat være medicinsk dokumentation for denne sammenhæng.

Hvis der på det punkt var sket et skred, er vi bange for, at det på sigt kunne føre til en udvanding af hele systemet. Det skete i Sverige for nogle år siden; man ændrede lovgivningen, så der ikke længere var sikkerhed for kobling mellem arbejdet og anerkendelsen af skaderne.

Resultatet i Sverige blev, at systemet brød sammen, udgifterne eksploderede, og bagefter var man nødt til at gennemføre stramninger, så man i dag her et rimelig afbalanceret system. Det svenske system minder faktisk en hel del om det arbejdsskadeforsikringssystem, vi nu er ved at gennemføre.

Gennemførelsen af forslaget er ikke gratis. Beskæftigelsesministeriet har beregnet, at der vil blive udbetalt knap 360 mio. kr. ekstra til borgerne allerede det første år, efter at loven er trådt i kraft, og det vil sige i 2004.

Den ekstraudgift skal primært finansieres af erhvervslivet. Arbejdsskadesystemet er et forsikringssystem, der betales af de virksomheder samt offentlige institutioner, der er omfattet af systemet. Lovforslaget vil derfor medføre betydelig øgede udgifter primært for erhvervslivet og i mindre grad for det offentlige.

I Venstre er vi naturligvis ikke glade for at lægge yderligere økonomiske omkostninger over på dansk erhvervsliv, men i dette tilfælde har vi valgt at prioritere sikringen af lønmodtageren højere. Det er nemlig af helt central betydning for det danske velfærdssamfund, at de arbejdspladser, der er grundlaget for vores økonomi, er i orden.

Jeg vil gerne have lov til at slutte med et lille sidespring. I går blev der fremlagt en ny statistik for, hvordan det går med udviklingen i antallet af arbejdsulykker i Danmark. De seneste tal, der stammer fra Dansk Arbejdsgiverforening, viser helt klart, at der siden 1999 har været en nedadgående kurve. Ulykkesfrekvensen er faldet med ca. en fjerdedel fra knap 42 i 1999 til knap 32 sidste år. 25 pct. færre ulykker i forhold til antallet af arbejdstimer er fantastisk flot.

Den positive tendens ses også i statistikken for Arbejdsskadestyrelsen og Arbejdstilsynet. Antallet af anmeldte arbejdsulykker er faldet fra godt 60.000 i 1997 til knap 50.000 i 2001. Det er også en udvikling, vi alle kan glæde os over.

Kl. 17.20

Det bringer mig til afslutningsvis at fastslå, at det allervigtigste for danske kvinder og mænd på arbejdsmarkedet naturligvis er, at arbejdspladserne er så sikre som overhovedet muligt. Venstres indsats for et godt arbejdsmiljø med at sikre arbejdspladser vil derfor fortsætte.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Der var stort set ikke noget i Venstres ordførertale, som jeg kunne være uenig i, og det er jo dejligt, eftersom det er et område, som er dækket af en bred politisk aftale.

Jeg noterede mig, at fru Charlotte Antonsen lagde meget vægt på at understrege, at det stadig væk skal være sådan, at der er en klar årsagsforbindelse mellem de forhold, man har ar-

bejdet under, og så den skade eller sygdom, der opstår. Det er jeg enig i.

Jeg lagde også mærke til, at fru Charlotte Antonsen betonede kravene til dokumentation, men jeg går ud fra, at vi er enige om, at på erhvervssygdomsdelen bliver der nu lempeligere krav til dokumentation, end der har været hidtil. Det er bare det, jeg gerne vil bede om at få bekræftet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Ja.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Lene Jensen som ordfører.

Lene Jensen (S):

Tænk, hvis jeg kunne fatte mig i samme kort-hed, men det er der ikke risiko for.

Jeg er til gengæld kisteglad for, at vi i dag behandler en reform af hele arbejdsskadesystemet, som hviler på en bred politisk aftale. Det er godt, for forud er gået alt for mange konkrete eksempler på, at mennesker har oplevet et system, som ikke har været retfærdigt, som ikke har været til at forstå, og som ikke har betydet afgørelser, der er i overensstemmelse med noget så gammeldags som sund fornuft.

Socialdemokratiets indgangsvinkel til de politiske forhandlinger har været, at der skulle gøres op med det nugældende skadesbegreb, og at der skulle tages hul på hele erhvervssygdomsområdet. Begge dele er i varierende omfang lykkedes.

Med de her lovforslag ændres selve ulykkesbegrebet, så skader, der skyldes arbejdet, skal anerkendes som arbejdsskader. Det kan lyde let og ligetil, det er det ikke, men det skulle altså gerne blive konsekvensen af den nye lov. Uanset om arbejdsskaderne er forventelige eller sædvanlige, og uanset om man ikke har været helt frisk og rask i udgangspunktet, skal det altså anerkendes, hvis skaden skyldes arbejdet. Dermed lukkes der en masse huller, som vi kender i det nuværende system.

Det nye ulykkesbegreb ligger meget tæt op ad det begreb, som Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har lanceret i intet mindre end flere omgange, også her i Folketingssalen, så det er vi meget glade for. Og det vil betyde, at mange flere mennesker får anerkendt deres arbejdsulykke, sådan som de rettelig bør få det.

Med hensyn til erhvervssygdommene lempes dokumentationskravene til, hvorvidt der er tale om en arbejdsrelateret sygdom eller ej, og det sker i selve lovgivningen. Indrømmet, kravene lempes såmænd ikke helt så meget, som vi gerne havde set det, men de lempes ganske meget, og det vil føre til langt flere anerkendelser, og især vil der blive anerkendt flere nedslidningsskader. Skønsmæssigt kan det anslås, at der vil blive anerkendt op mod 3.500-4.000 flere skader. Men det bliver vigtigt at følge, hvordan praksis ændrer sig. De politiske intentioner skal jo også give sig udslag i den konkrete handling, som vi har forudsat, da vi indgik aftalen.

Endelig er der også en række andre ting, der kan ændres til det bedre, herunder kortere sagsbehandlingstider, uden at det går ud over retssikkerheden, flere personer dækkes blandt de selvstændige af bestemmelserne, og flere udgifter ved sygdomsbehandling vil også kunne blive dækket.

Nu er det imidlertid kun det bedste i livet, der er gratis, og derfor skal der også betales for, at flere skader bliver anerkendt i fremtiden.

Arbejdsgiverne kommer til at betale en højere præmie, og jeg synes, det er godt, dels fordi arbejdsgiverne har et meget stort ansvar for de forhold, som arbejdet foregår under, og derfor naturligvis også må bidrage, når der sker skader, og dels fordi øgede økonomiske omkostninger måske endda kan inspirere til at investere mere i den forebyggelse, som måske er det vigtigste af alt, så vi undgår, at folk får brug for det her system.

Men der hentes også penge til finansieringen inden for den ramme, der i dag anvendes til de arbejdsskadede; det såkaldte afløsningsbeløb afskaffes, og det er skidt. For uanset hvad man kan mene om konstruktionen bag ved afløsningsbeløbet, vil dets afskaffelse samlet set betyde lidt mindre erstatninger, og erstatningerne er i forvejen ikke tårnhøje her i Danmark.

Vi havde meget gerne været det her finansieringselement foruden, og Socialdemokratiet forbeholder sig ret til at se nærmere på de fordelingsmæssige virkninger, specielt for de ældre arbejdsskadede, og overveje, om vi kan rette op på ulemperne, hvis det er nødvendigt, når vi en gang måtte kunne samle et flertal for det i dette høje Ting.

Kl. 17.25

Det kan næppe være en overraskelse, at Socialdemokratiet gladeligt støtter begge lovforslag. Men nu er der så tikket en række hørings-

svar ind, som vi skal vurdere nøje, og jeg har bl.a. bemærket, at der i flere af høringssvarene rejses tvivl om, hvorvidt vi i virkeligheden er ved at indføre en eller anden form for egnethedskriterium, og der er også flere høringssvar inklusive Justitsministeriets i øvrigt, der problematiserer forholdet mellem arbejdsskadeloven og erstatningsansvarsloven.

I nogle af høringssvarene peges der også på andre ting, som i og for sig ikke har noget med den politiske aftale at gøre; f.eks. bliver der nævnt arbejdsskadedækning af eksportchauffører, og der er noget med dækning i forhold til personer, som er i gang med at redde liv og sådan noget. Står det til mig, er det forhold, vi i hvert fald bør tænke og tale igennem i forbindelse med udvalgsbehandlingen, så vi laver det nye arbejdsskadesystem så godt som overhovedet muligt. Hermed også vores tilsagn om at gå særdeles konstruktivt og aktivt ind i udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning):

Charlotte Antonsen (V):

Fru Lene Jensen siger, at man i Socialdemokratiet ikke er begejstret for, at afløsningsbeløbet afskaffes, og at man vil se på det på et senere tidspunkt. Det, jeg bliver nødt til at spørge fru Lene Jensen om, er: Hvordan ville man så have finansieret de yderligere udgifter? Det er jo allerede sådan i dag, altså med forslaget her, at der er en ekstraudgift for erhvervslivet på en tredjedel af 1 mia. kr., altså ca. 330 mio. kr. Og Socialdemokratiet er vel også opmærksom på, at virksomhederne skaber arbejdspladser, og at man derfor skal være lidt varsom med at lægge yderligere byrder dér.

Hvor vil Socialdemokratiet hente pengene, hvis man ikke kan tage dem her?

(Kort bemærkning):

Charlotte Dyremose (KF):

Ligesom fru Lene Jensen sagde til fru Charlotte Antonsen, at der var meget, de var enige om, kan jeg sige det samme til fru Lene Jensen. For der er meget, vi er enige om i det her ganske flotte forlig, vi har lavet.

Der er dog én ting, der har undret mig meget i den debat, der har kørt omkring det her arbejdsskadedeforlig, og fru Lene Jensen kommer så ind på det igen: Det her med, at nu er der så og så mange, og fru Lene Jensen nævner tilmed et tal for, hvor mange flere der bliver anerkendt.

Det undrer mig altså såre, at det, der er så vigtigt, er, hvor mange der bliver anerkendt.

For Det Konservative Folkeparti er det, der er vigtigt, at de, der rent faktisk har været ude for en ulykke, også får den ulykke anerkendt som en ulykke. Det, der for mig er vigtigt i det her forlig, det, der hele tiden for Det Konservative Folkeparti har været vigtigt i processen, er, at de rigtige får anerkendt deres ulykker.

Hvorfor går Socialdemokratiet så meget op i, om det nu er flere eller færre? Er det ikke vigtigt, at det er de rigtige?

(Kort bemærkning):

Lene Jensen (S):

Omkring det der med finanserne kan man jo sige, at vi aldrig rigtig kom i infight i forhold til, hvor man ellers kunne finde pengene.

Vores indgangsvinkel har været, at man godt kunne tage mere på præmieforhøjelserne ud fra den betragtning, at det er af ret stor betydning, hvordan arbejdspladserne er indrettet, og at det i øvrigt også har en præventiv effekt, i forhold til hvor meget man investerer i forebyggelse.

Jeg synes, det interessante i forhold til, hvor meget erhvervslivet bidrager med, selvfølgelig er at se på den samlede byrde. Og når man kigger på, hvad dansk erhvervsliv bidrager med til den helt store husholdningskasse, skatter, hvad der er af forskellige ordninger osv., så er jeg ikke sikker på andet end, at der vil være plads til nogle hundrede millioner kroner mere til nogle af de mennesker, som får det allersværest i deres liv, fordi de bliver slidt ned eller kommer ud for en ulykke. Så derfor er det et af de steder, hvor vandene skiller. Vi havde gerne set, at arbejdsgiverne spyttede mere i bøssen.

Til det der med, om ikke det vigtigste er, at de rigtige bliver anerkendt, vil jeg sige: Jo, det er fuldstændig rigtigt. Problemet er, at i det nuværende system bliver de rigtige jo ikke anerkendt. Det er altså fantastisk, at der på nedslidningsområdet bliver anerkendt 1 ud af 20 skader. Jeg har tidligere sagt fra denne talerstol, at jeg kender lotterier med bedre odds; det gør jeg stadig. Så derfor kan man sige, at det at lægge nogle kvantitative mål ind jo er den formodning, der ligger fra fagkundskabens side i forhold til, hvad der kan anerkendes og dermed bør anerkendes under de nye begreber. Og det er jo vores pejlemærke i forhold til, om praksis så også udvikler sig i overensstemmelse med de politiske intentioner.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Bent Bøgsted som ordfører.

Kl. 17.30

Bent Bøgsted (DF):

Ja, så fik vi en ny arbejdsskadelov, og det er faktisk kun blevet mødt med stor tilfredshed fra de involverede parter bortset fra arbejdsgiverne, der kritiserer loven på grund af de øgede udgifter, de vil få.

Det skyldes, at det nok er ca. 330 mio. kr., der skal betales af arbejdsgiverne, men det burde jo så betyde, at arbejdsgiverne ville blive mere interesseret i at forbedre sikkerheden på arbejdspladserne.

Dansk Folkeparti er godt tilfreds med den nye arbejdsskadelov. Vi har fået så godt som alle vore ønsker opfyldt, så derfor er det svært at lade være med at juble lidt.

Tager vi først erhvervssygdomsområdet, bliver der dér lavet en helt ny erhvervssygdomsfortegnelse, og der ændres på kravene for at få optaget sygdomme på listen. Med kravet om medicinsk dokumentation vil det blive lettere at få optaget en sygdom på listen.

Erhvervssygdomsudvalget indleder så med at se på sygdomme i bevægeapparatet, og her er det rengøringsområdet og social- og sundhedsområdet, der ses på først, men det vil have afsmittende virkning på alle andre områder med tilsvarende lidelser i bevægeapparatet, samtidig med at der tages hensyn til kvindernes fysiologi.

På arbejdsulykkeområdet sker der en meget væsentlig ændring. Det har hidtil været uforståeligt, at en arbejdsskade ikke var en arbejdsskade, hvis der var tale om, at den kunne være forventelig eller sædvanlig. Det ændres nu, så der indføres ét samlet ulykkesbegreb med ordlyden:

»En personskade forårsaget af en hændelse eller en påvirkning, der sker pludseligt eller inden for 5 dage.«

Det er stort set model 5, der her er tale om, hvilket vi kun kan være tilfredse med. Samtidig bliver den kombineret med den administrative enklere model 6.

Den nye lov betyder også, at sagsbehandlingstiden bliver nedsat fra 2 år til maksimalt 1 år. De tre afgørelser, der er i dag, samles til én afgørelse om anerkendelse og erstatning. Det er i den forbindelse vigtigt, at vi beholder den høje retssikkerhed for den skadede, hvilket har været vigtigt for Dansk Folkeparti.

Der er blevet lavet en frivillig udvidelse af personkredsen, således at selvstændige og medarbejdende ægtefæller kan komme med på en frivillig ordning. Der gives også mulighed for dækning af sygebehandling, som finder sted under sagens behandling, og det udvides til også at dække det fremtidige behandlingsbehov.

Det er faktisk en rigtig god arbejdsskadelov, som vi har fået lavet i stor enighed.

Jeg er også tilfreds med, at ministeren under vores forhandlinger lovede at se på, om der kan gives en bedre vejledning til de tilskadekomne, og på lægekonsulentens rolle i forbindelse med en skade. Det har mange gange været uforståeligt for den tilskadekomne, hvilken rolle lægekonsulenten spillede.

Alt i alt er Dansk Folkeparti meget tilfredse med den nye arbejdsskadelov, og vi stemmer selvfølgelig for lovforslag nr. L 216, ligesom vi stemmer for L 217.

Der er dog lige et enkelt spørgsmål, som jeg godt ville høre, om ikke ministeren kunne uddybe lidt mere. Det er i bemærkningerne til § 6, hvor der står, at der bl.a. lægges vægt på, »i hvilket omfang påvirkningen kan anses for egnet til at forårsage den anmeldte skade«. Jeg synes, at det er lidt uforståeligt, og det kan måske være meget uforståeligt for dem, der kommer til skade, hvad en egnet årsag er. Det går jeg ud fra at ministeren er klar til at uddybe nærmere.

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg har under tidligere debatter om arbejdsskader og om eventuelle arbejdsskadeforlig på Det Konservative Folkepartis vegne udtrykt et håb om, at vi kunne få et bredt forlig på det her område. Det må man sige vi har fået, og det er vi i Det Konservative Folkeparti meget glade for.

Vi mener, det er et område, hvor det er vigtigt for den enkeltes sikkerhed, den enkeltes forståelse af, hvor lovgivningen er, hvor lovgivningen vil være i fremtiden, at der er et bredt forlig bag arbejdsskadereformen.

En anden ting, der har været utrolig vigtig for os i forbindelse med denne arbejdsskadereform, er, at vi nu bl.a. får et ulykkesbegreb, der er i overensstemmelse med almindelig forståelse af, hvad en ulykke er, at vi altså kommer væk med det her forventelighedsbegreb, at vi slipper for de her meget ubehagelige historier, som vi bl.a. har kunnet følge med i i pressen, hvor man kalder det forventeligt, hvis et barn i en børnehave svinger sig i pædagogens arm, eller hvad det måtte være; altså at de, der har været ude for en

reel ulykke, reelt er kommet til skade, reelt er blevet nedslidte, også er dem, der får tilkendt den erstatning, de mennesker naturligvis skal have.

Kl. 17.35

Jeg har så tidligere i diskussionerne og også tidligere i dag nævnt, at det har undret mig, at mange har fokusere meget på det her med tallene, statistikkerne: Hvor mange kan vi få ind under det her? Fru Lene Jensen kalder det så et pejlemærke, og der må jeg indrømme, at jeg synes lidt, at det er sådan noget på papiret, og så kan vi se, at nu er der flere, der er kommet ind. Men det er jo svært at se, hvem det er, der er kommet ind.

For mig og for Det Konservative Folkeparti handler det her om mennesker. Det handler om den konkrete situation. Det handler om den person, der er kommet til skade, om vedkommende får sin erstatning. Derfor er det ikke så vigtigt, om der er 2.000 eller 3.000 – jo, det er det måske i en forståelse af, at vi da må håbe, der kun er 2.000 og ikke 3.000, der er kommet til skade.

Men det vigtige for os i Det Konservative Folkeparti er, at de, der kommer til skade, eller de, der måtte være nedslidte, også er dem, der får en erstatning, og at de desuden får den så hurtigt som muligt.

Med denne arbejdsskadereform får vi nu et mere gennemskueligt ulykkesbegreb. Vi får bedre adgang til at bruge den forskning, der er inden for erhvervs sygdomsområdet, til at få anerkendt erhvervs sygdomme. Vi får en kortere sagsbehandlingstid, der forhåbentlig også vil betyde, at den enkelte føler, at sagen bliver afklaret hurtigt, så man får en afklaring på sin fremtidige livssituation.

Derfor er vi i Det Konservative Folkeparti meget glade for den her arbejdsskadereform, og vi sætter stor pris på de elementer, der ligger i den, og på den forhåbentligt bedre forståelse af den enkeltes retssikkerhed, som den enkelte tilskadekomne måtte få i fremtiden. Og så er vi som sagt glade for det brede forlig, der ligger bag.

Det Konservative Folkeparti kan støtte begge lovforslag.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Jamen det er, fordi jeg nu alligevel sidder og bliver lidt optaget af det der med, hvad et succeskriterium er, og det der med, om man kan sige, at det er 3.000 eller 2.000, eller hvad det nu er.

Jeg synes egentlig, at det fine er, hvis vi i forligskredsen er enige om, at det er lige nøjagtig dem, der kommer til skade på deres arbejde og får en arbejdsskade, der skal have erstatning.

Det vil selvfølgelig betyde, at hvis det nu bliver 2.000, jamen så er det jo, sådan som fru Charlotte Dyremose siger, nærmest godt. Men jeg forstår så også, at hvis det nu i stedet for bliver 5.000 eller 7.000, er det sådan set også i orden, hvis det er sådan, at det vitterligt er det, der viser sig at der er behov for.

Så jeg vil sådan set bare bede om en bekræftelse på, at intentionen er, at det lige nøjagtig er dem, der kommer til skade på deres arbejde, der skal have det anerkendt. Og skulle det så afvige fra de estimater, som de professionelle folk har givet os, jamen så skal vi selvfølgelig se på det, men må jo leve med det, hvis det nu viser sig, at det er sådan, det rent faktisk er i virkelighedens verden.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det, vi har gjort i det her forløb, er jo at prøve at modellere på modellen. Og det har vi så gjort ud fra nogle betragtninger, i hvert fald i min forståelse, der handler om: Får vi nu ramt de rigtige mennesker? Vi har set på utrolig mange eksempler. Hvad vil komme med, hvis vi bruger dem her model? Hvad vil komme med, hvis vi bruger den anden model? Hvad vil slet ikke komme med, og hvorfor ikke?

Det, der har været så vigtigt for os, var netop det her med at se på bl.a. eksemplerne, og så ud fra dem finde de kriterier, som vi mener og som fagfolkene ikke mindst mener bedst dækker det, vi alle sammen forstår ved en ulykke eller ved en nedslidning.

Derfor er mit svar til det, at selvfølgelig handler det her om, at vi får ramt de rigtige mennesker, forstået på den måde, at de rigtige mennesker får den erstatning, de naturligvis skal have. Jeg mener faktisk, at vi har fundet de rigtige kriterier for det her, og jeg håber, at de kriterier, vi nu har opstillet, også kommer til at få den betydning.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Det er blot, fordi jeg også synes, at jeg har hørt på den diskussion længe nu, hvor fru Charlotte Dyremose har forsøgt at slå sig op på et syns-

punkt, der hedder: Det drejer sig bare om, at de rigtige får.

Ja, det kan vi ikke være uenige i; det er sådan set logik. Men alle de estimater, vi har fået lavet, bygger vi ud fra en alt andet lige-forudsætning. Hvis det er nøjagtig de samme arbejdsskader, vi ser næste år, som vi gjorde sidste år, vil det være sådan, at flere får tilkendt og anerkendt en arbejdsskade næste år. Det må selv fru Charlotte Dyremose vel også kunne anerkende. Og det er lige præcis derfor, man godt kan bruge den retorik, at det vil være sådan, at flere fremover får anerkendt en alt andet lige-situation.

Derfor er det et af målene med, succeskriterierne for dette her, at det fortæller noget om, at vi faktisk får udvidet kredsen af dem, som får hjælp – ikke bliver ramt, men får hjælp.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan såmænd godt bekræfte, at det her formentlig vil komme til at betyde, at der er flere, der får den erstatning, som vi alle sammen er enige om de retmæssigt skal have.

Det, jeg bare har forsøgt at gøre og også forsøger at gøre her, er at bevare det fokus, der hedder, at det her handler altså om det enkelte menneske, der er udsat for den enkelte ulykke.

Og så har jeg forsøgt at få bekræftet, bl.a. fra fru Lene Jensen, at det også er det, det går ud på fra de andre forligspartiets side, at vi er enige om, at det her handler om det enkelte menneske, om, at det enkelte menneske bliver behandlet retmæssigt, og ikke bare om tallene.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg bliver nødt til at anholde retorikken, for retorikken er urimelig. Altså den er urimelig, fordi den forsøger at antyde, at vi andre har et andet fokus end det, at det er de rigtige, der bliver hjulpet. Vi andre har jo også det samme fokus, at det drejer sig om, at så få som muligt skal komme til skade – selvfølgelig – i første omgang. Men derefter: De, der så er kommet til skade, skal selvfølgelig hjælpes.

Ved at antyde, at vi andre har en anden dagsorden, prøver man på at mistænkeliggøre vores motiv, og det synes jeg faktisk ikke er rimeligt. Derfor er det godt at få bekræftet fra fru Charlotte Dyremoses side, at situationen er den, at i en alt andet lige-situation vil der være flere, som får en erstatning, og dermed er succesen hjemme.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen jeg må sige til hr. Anders Samuelson, at min bekymring har jo netop været, at jeg frygtede, at der var nogle i kredsen, der var mere interesseret i tallene end i det enkelte menneske. Det er derfor, jeg har forsøgt at få det andet bekræftet. Det er faktisk, fordi jeg har haft den bekymring.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Og det er dér, at retorikken bliver urimelig, fordi fru Charlotte Dyremose udmærket godt ved, at selvfølgelig har vi andre ikke haft den form for motiver. Vi er gået efter sagens indhold på samme måde, som vi også regner med, at fru Charlotte Dyremose er gået efter sagens indhold hele vejen igennem.

Derfor er det urimeligt at anlægge et synspunkt og en retorik, som kommer til at mistænkeliggøre andre synspunkter, når det ikke har hold i virkeligheden, og det ved den konservative ordfører udmærket godt. Alt andet lige er det at bære ved til en misforståelse, der ikke har hold i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Lene Jensen (S):

Jamen altså vi er jo i virkeligheden alle sammen enige om, at selvfølgelig drejer det sig om det enkelte menneske. Det er sådan set også det enkelte menneske, vi har grædt med, når de ikke har fået de ting anerkendt, som man med det blotte øje kunne se at de skulle have, og som vi har jublet med, når det er lykkedes i Højesteret, eller som vi også kunne hulke sammen med, hvis det så også mislykkedes dér. Så selvfølgelig drejer det sig om det enkelte menneske.

Nu tilkommer det jo ikke mig at konkludere på en debat, for det er ikke op til mig, men jeg synes, det kunne være lykkeligt – og det er så det, jeg gerne vil have bekræftet – at vi er så sikre i det udgangspunkt, at det drejer sig om det enkelte menneske på baggrund af den enkeltes sagsbehandling. Og selv om vi måtte afvige også i negativ retning i forhold til de måltal, som vi har fastlagt på baggrund af ekspertisen, så det måtte føre til flere anerkendelser, jamen så er det jo sådan, det er, hvis vi holder os inden for kriterierne, og hvis de skader, der bliver anerkendt, er de rigtige skader, forstået som, at vi synes, de skal anerkendes.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Til fru Lene Jensen kan jeg kun sige, at jeg går da ud fra, at når vi opstiller nogle kriterier for, hvornår man får udbetalt sin ulykkesforsikring, så får man selvfølgelig udbetalt sin ulykkesforsikring, hvis man ellers har været ude for en ulykke, der opfylder de kriterier, og at vi ikke laver et eller andet stop, der siger: Desværre, du var nr. 3.002, der kom ud for en ulykke, og vi betaler altså kun til 3.000. Aldrig i livet. Selvfølgelig skal vi ikke gøre det på den måde.

Det er jo netop det der med, at det ikke handler om at nå til et vist tal og så sige stop. Det handler om, at de, der opfylder kriterierne, selvfølgelig også får den hjælp, de skal have.

Kl. 17.45

Til hr. Anders Samuelson kan jeg kun sige, at jeg er så glad for her at få bekræftet, at hr. Anders Samuelson også er interesseret i at hjælpe det enkelte menneske og ikke bare kigge på statistikkerne. Jeg forstår ikke den hårde retorik, og jeg håber ikke, det er, fordi hr. Anders Samuelson har følt sig ramt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Lene Garsdal som ordfører.

Lene Garsdal (SF):

SF har i årevis ønsket en arbejdsskade reform, hvor mennesker, der kommer til skade på deres arbejde, kan få en erstatning for den skade, de lider.

Det er nu lykkedes at få lavet et meget bredt forlig om en reform, som SF er meget tilfreds med at være en del af. Væsentligt er, at ulykkesbegrebet er blevet forenklet og gjort forståeligt for menigmand. Det er virkelig godt, og det har vi trænet til i årevis.

Samtidig er der lempet på definitionen af de arbejdsbetingede lidelser, så der nu kun kræves medicinsk dokumentation for at få en lidelse anerkendt og ikke den tidligere meget tunge videnskabelige dokumentation for at få lidelserne optaget på fortegnelsen over erhvervssygdomme. En væsentlig begrundelse for at ændre det har været et ønske om at få anerkendt flere sygdomme i bevægeapparatet.

Vi hilser også med tilfredshed, at Erhvervs sygdomsudvalget årlig skal give en redegørelse til Arbejdsmarkedsudvalget om udviklingen på erhvervssygdomsområdet og herunder også udviklingen i retspraksis, så det bliver muligt at følge, om intentionerne om at få flere lidelser an-

erkendt bliver opfyldt. Det vil dermed være muligt at sikre mod en meget rigid fortolkning af kravene til, hvordan medicinsk dokumentation skal fortolkes, sådan som LO og FTF frygter i deres høringssvar.

Reformen her medfører også, at sagsbehandlingstiden nedbringes i arbejdsskadesagerne, både ved at der kommer flere folk i Arbejdsskade styrelsen, og ved at der skal træffes en samlet afgørelse. Det er glædeligt, at de arbejdsskadedes retsstilling ikke herved forringes.

Så alt i alt synes vi, det er en rigtig god reform for de personer, der kommer til skade på deres arbejde.

Med præmieforhøjelserne til arbejdsskade forsikringen er det SF's håb, at virksomhederne vil blive motiverede til at øge forebyggelsen af arbejdsskader på den enkelte virksomhed, og så vil der i sandhed være opnået meget.

Jeg ser altså allerhelst, at arbejdsmiljøet bliver forbedret i sådan en grad, at der bliver væsentligt færre skader. Og så vil jeg i øvrigt ikke fortsætte den tidligere diskussion.

SF havde helst set, at hele finansieringen af reformen blev betalt af arbejdsgiverne i form af højere præmier, men vi har jo som en del af reformen accepteret, at de arbejdsskadede selv bidrager til en del af finansieringen i form af afskaffelse af det såkaldte afløsningsbeløb.

Så fik vi i går de fyldige høringssvar, og jeg forventer, at vi under udvalgsarbejdet kan stille nogle supplerende spørgsmål på baggrund af svarene. Der er f.eks. det spørgsmål, som både FTF, LO og SiD rejser i forhold til de midlertidige erstatninger, om der kan opstå et hul i erstatningerne for de personer, der både er omfattet af arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven.

Jeg ser frem til udvalgsarbejdet, men jeg ser især frem til, at forslaget bliver udmøntet i praksis. Så SF støtter begge forslag.

Anders Samuelson (RV):

Også fra Det Radikale Venstres side må vi sige, at vi synes, det er nogle rigtig gode forslag, som vi behandler her i dag. Vi kan heller ikke være i tvivl om, efter at jeg har fået skralæst høringssvarene, at det er et godt forslag. Ikke mindst reaktionerne fra de arbejdsskadede selv understreger, at vi har lavet et godt stykke arbejde her.

Forslaget imødekommer meget langt hen ad vejen de ønsker til en reform, som indgik i den daværende SR-regerings eget reformforslag, herunder at vi fik et helt nyt og tidssvarende ar-

bejdsskadebegreb, at vi fik et endeligt opgør med det urimelige forventelighedsbegreb, og at vi fik en forenklet administration af arbejdsskadesager og kortere sagsbehandlingstid samt ikke mindst en lempelse af kravene til anerkendelse af erhvervssygdomme som følge af f.eks. nedslidning.

Det er sådan, at vi står over for her at lave et bredt forlig, og derfor er det lidt ærgerligt, at der kommer sådan en halvskæv diskussion ind som følge af den konservative ordførers forsøg på at mistænkeliggøre andres motiver. Det har været kendetegnende for den mistænkeliggørelse, at man ikke på noget som helst tidspunkt har fået konkretiseret fra De Konservatives ordfører, hvem det så er, som eventuelt havde nogle andre og knap så gode motiver.

Sandheden er jo den, at det længe så ud til, at regeringen ville trumfe en lappeløsning igennem. Men regeringen og ikke mindst beskæftigelsesministeren skal have ros for at have været lydhør over for de partier, som kæmpede for en anden model og en model, som det heldigvis så er endt med at også fru Charlotte Dyremose kan bakke op om den.

Kl. 17.50

For sandheden er, at hvis det var blevet den første model, der var lagt op til, som var kommet på bordet, så var det færre personer, end vi nu vil se, der ville blive anerkendt i alt andet lige-situationen.

Så må man vel sige, at hvis fru Charlotte Dyremose på nuværende tidspunkt mener, at den her reform præcis rammer på den måde, at de, som har ret til en erstatning, også får en erstatning, så må det være sådan, at den alternative model, som lå på bordet fra regeringens side, ikke ville have ramt alle dem, som faktisk burde have en erstatning.

Derfor er der altså andre, herunder så den konservative ordfører, som faktisk har haft et udgangspunkt, som ikke har heddet at finde den optimale løsning. Den optimale løsning er vi jo enige om – sådan har jeg i hvert fald indtil nu forstået det på ordførerne – er den, vi har fundet, og som vi behandler i dag. Så det er vi glade for.

På trods af de generelt meget positive – og jeg kan næsten sige forundringsvis positive – høringsvar har blandt andre LO og de arbejdsskadede også selv rejst en række detailspørgsmål og er fremkommet med nogle mindre ændringsforslag. Her vil vi selvfølgelig fra Det Radikale Venstres side være åbne over for at gå ind og se

på, hvilke mulige forbedringer der kan være, men selvfølgelig inden for de rammer, som vi nu har lavet et forlig inden for. Men Det Radikale Venstre kan støtte begge forslag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er ked af, at hr. Anders Samuelsen sådan føler sig trådt over tærerne. Jeg har blot tilladt mig at udtrykke en undren over, at man diskuterede tal og ikke mennesker, og forsøgt at sikre mig, at vi alle sammen var enige om, at vi diskuterede mennesker. Jeg har på intet tidspunkt anklaget nogen for noget. Jeg har blot forsøgt at dreje debatten i den retning, jeg gerne vil dreje den.

Hvad angår forløbet, ved hr. Anders Samuelsen udmærket godt, at vi har haft et langt forløb. Det har været konstruktivt, vi har haft grundige overvejelser, vi er nu alle sammen, undtagen måske hr. Anders Samuelsen, ret enige med hinanden, har flere gange alle sammen sagt det fra Folketingets talerstol. Vi har haft grundige overvejelser. Allerede under den tidligere debat var der ingen af os, der havde lagt os fast.

Nu står hr. Anders Samuelsen og taler med fru Line Barfod, men det var bl.a. i en debat med fru Line Barfod under den tidligere behandling, hvor jeg gav udtryk for, at det var vigtigt for os at finde det rigtige. Jeg ved ikke, om fru Line Barfod kan huske det.

Så jeg må sige til hr. Anders Samuelsen, at det har sådan set været processen, og jeg er glad for resultatet.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Man kan jo snakke meget, men altså faktisk er, at i en sådan forhandlingssituation her starter man mere eller mindre i hver sit hjørne, og så forsøger man at mødes. Og vi er fra Det Radikale Venstres side meget glade for – og sådan tror jeg også man har det fra SF's og Socialdemokratiets side – at vi har oplevet meget stor imødekommenhed fra beskæftigelsesministeren, som gør, at vi stort set er endt ovre i det hjørne, hvor vi startede.

Vi tager det også som udtryk for, at den konservative ordfører blev klogere undervejs i forløbet og har kunnet se, at det forslag, som var vores udgangspunkt, altså S, R og SF's forslag, som også Enhedslisten har arbejdet konstruktivt med på, simpelt hen var et bedre forslag end det, der var udgangspunktet for regeringen.

Derfor må man sige, at vi har arbejdet på en linje, som vi har forfulgt hele vejen, og som vi er nået i mål med. De Konservative havde et andet udgangspunkt, havde et andet mål med nogle færre, der skulle have arbejdsskadeerstatning tilkendt, men måtte anerkende, at vores argumenter var bedre, og derfor er de med på vores linje nu.

Det skal vi kun takke De Konservative for. Jeg synes, De Konservative burde være store nok til at kunne anerkende, at sådan er virkeligheden, og så lade være med at prøve at vende historien på hovedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg synes, hr. Anders Samuelsen synker meget dybt i sin retorik, så jeg skal lade være med at kommentere det yderligere, blot bede hr. Anders Samuelsen om at bekræfte, at det udspil, der ligger her, den model for f.eks. ulykkesbegrebet, som ligger her, og som vi behandler i dag, kom fra beskæftigelsesministeren og dermed fra regeringspartierne.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg kan kun bekræfte, at vi er endt nogenlunde i det hjørne, hvor S, R, SF og Enhedslisten startede, og det er vi glade for. Det er det, jeg kan bekræfte. Vi er meget glade for, at bl.a. De Konservative er blevet klogere undervejs og har bevæget sig, så vi kunne få et bredt forlig på det her område. Det er strålende.

Jeg synes da også, den konservative ordfører skulle være glad for, at man på den måde er blevet overbevist af gode argumenter, og at man er i stand til som et parti at kunne lytte til gode argumenter og flytte sig på den baggrund.

Kl. 17.55

Hvis det er at bevæge sig på et lavt niveau, vil jeg bare sige, at sådan er virkeligheden. Det lave niveau blev startet på det tidspunkt, da fru Charlotte Dyremose bl.a. forsøgte at mistænkeliggøre Socialdemokratiets motiver i den her sag og begyndte at mistænkeliggøre folk i forhold til, at det kun var et spørgsmål om, at der skulle være så og så mange, et meget højere antal, der skulle have anerkendelse, og ikke have det udgangspunkt, som vi selvfølgelig alle sammen har haft, at det jo er det rigtige antal, der skulle anerkendes.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Man behøver altså ikke tage tre korte bemærkninger hver eneste gang til noget, der er en fuldstændig gentagelse.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg skal gøre det kort.

Hr. Anders Samuelsen bliver ved. Jeg spurgte blot: Den model for ulykkesbegrebet, som ligger nu, som vi behandler nu, som vi har kaldt model 7, kan Anders Samuelsen bekræfte, at det var ministerens udspil?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Anders Samuelsen. Og så går vi til ordførerne, og det er fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen

Jeg kan bekræfte, at model 7 stort set er en kopi af den model, som S og R havde lagt frem, og derfor så kunne vi selvfølgelig også sagtens sige ja til model 7. Sådan er det. Det var en lidt mere elegant model, som beskæftigelsesministeren havde fundet frem til, og så vil vi også meget gerne bakke op om beskæftigelsesministeren i den sammenhæng. Sådan er det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Line Barfod, så vi kan komme videre i debatten.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne starte med at anerkende, at de lovændringer, som vi behandler i dag, adskiller sig kvalitativt fra, hvad vi hidtil har set fra regeringen på arbejdsskadeområdet. Der er mange gode elementer i dette forslag.

Enhedslisten har jo i årevis arbejdet for at få ændret arbejdsskadelovgivning ud fra det enkle princip, at mennesker, der kommer til skade på deres arbejde, skal have erstatning for deres arbejdsskade.

Det var også baggrunden for, at vi støttede forslaget fra den tidligere regering, som med et par skønhedsfejl grundlæggende set var et stort skridt i den rigtige retning. Det var baggrunden for, at vi gik positivt ind i reformforhandlingerne med den borgerlige regering.

Det forslag, som regeringen har fremsat, og som vi behandler i dag, indeholder en række forbedringer, men desværre også nogle forringelser for de arbejdsskadede.

De vigtigste forbedringer kan opsummeres i et enklere og mere virkelighedsnært ulykkesbegreb, de første skridt mod et anstændigt anerkendelsesniveau for erhvervs sygdomme, først og fremmest de nedslidningsskader, som er særlig udtalte på typiske kvindeområder som rengøring og social- og sundhedsområdet. Der kommer kortere sagsbehandlingstider, uden at det går ud over de arbejdsskadedes retssikkerhed, og der bliver forbedrede muligheder for at få dækket udgifter til behandling og hjælpemidler i forbindelse med en arbejdsskade, alt sammen forbedringer, der er kæmpet for længe.

Når de er kommet med i reformen og dermed også i lovforslaget, synes jeg, det er vigtigt, vi slår fast, at det først og fremmest skyldes den ihærdighed og det pres, der er blevet lagt på flertalspartierne i Folketinget af de arbejdsskadede og deres organisationer: Landsforeningen af Arbejdsskadede, forbund som SiD, Kvindeligt Arbejderforbund og Forbundet af Offentligt Ansatte og i stribevis af fagforeninger. Herfra skal der lyde en stor tak til de arbejdsskadede og deres organisationer for det store arbejde.

Men desværre må jeg så også konstatere, at finansieringen af de øgede erstatningsudgifter, der følger af flere anerkendelser, er uacceptable for Enhedslisten. Som bekendt finansieres en væsentlig del af reformen, knap 250 mio. kr. ud af et samlet beløb i omegnen af 580 mio. kr., af de arbejdsskadede selv gennem en afskaffelse af det såkaldte afløsningsbeløb. Det er værd at understrege, at afløsningsbeløbet jo ikke bare er et beløb, som udbetales ved pensionsalderen, men i lige så høj grad har betydning for størrelsen af det engangsbeløb, man modtager, hvis erstatningen for erhvervsvenetab eller dele af det kapitaliseres.

Bare et enkelt eksempel på betydningen af en afskaffelse af afløsningsbeløbet: For en halvtredsårig kvinde med en årsløn på 250.000 kr., som får anerkendt et erhvervsvenetab på 50 pct., vil det betyde 86.200 kr. mindre i engangsbeløb, noget af en økonomisk bet for en person, der i forvejen står i en svær situation på grund af arbejdsskaden.

Det er blevet sagt, at tiden er løbet fra afløsningsbeløbet, og at det medvirker til en såkaldt overkompensation af de arbejdsskadede. Men sandheden er, at erstatningerne for de arbejdsskadedes erhvervsvenetab kun meget sjældent giver fuld kompensation for det tab, der følger af en arbejdsskade.

Når vi siger nej til at finansiere arbejdsskade-reformen med en afskaffelse af afløsningsbeløbet, så skyldes det altså det simple faktum, at det reelt betyder lavere erstatninger til alle arbejdsskadede. Og i forvejen må vi sige: De får for lidt.

Kl. 18.00

Men hvad er alternativet, vil der sikkert være nogle, der spørger. Skal de stakkels arbejdsgivere virkelig betale hele beløbet? Skal de betale fuld erstatning for de skader, de påfører deres ansatte? En del af svaret findes i lovens formålsparagraf:

»Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.«

Det er lige præcis det, der er ideen her. Det er logik for burhøns, at arbejdsgivernes udgifter til erstatninger virker motiverende for at forebygge arbejdsskader, og det er jo målet at undgå skader frem for at lappe på dem, når de er sket. Erstatning eller ej, så er det aldrig en fornøjelse at komme til skade på sit arbejde.

Det kunne vi også høre i radioen i morges, hvor fængselsfunktionærerne var glade for, at de nu får anerkendt deres arbejdsskader; men samtidig har det dårligt med, at deres arbejdsforhold i dag er så ringe, at der er så mange af deres kolleger, der bliver arbejdsskadede. Det ville være bedre, hvis de fik et bedre arbejdsmiljø; og hvis det, at der skulle betales noget mere i arbejdsskadeerstatning, førte til, at arbejdsgiverne var mere motiverede for at sikre et ordentligt arbejdsmiljø.

Før regeringspartierne og Dansk Folkeparti råber alt for højt om de stakkels arbejdsgivers trængte økonomi, så vil jeg lige fremhæve, at de samme partier allerede i regeringens første leveår har forkælet arbejdsgiverne med hundredvis af millioner kroner alene gennem nedskæringer på arbejdsmiljøområdet: Arbejdsmiljøafgiften netto 300 mio. kr., det gebyrbelagte tilsyn 45 mio. kr., stop for BST 250 mio. kr. alene det første år – bare for at nævne de største poster.

Så alt i alt er der mange gode grunde til at fastholde princippet om, at arbejdsgiverne skal betale fuldt ud for de skader, de påfører deres ansatte på arbejdet. Derfor vil Enhedslisten stille et ændringsforslag, som retter op på skævheden i finansieringen af de fremskridt for de arbejdsskadede, som er med i lovforslaget.

Derudover vil vi selvfølgelig også, som flere andre har tilkendegivet i dag, under udvalgsarbejdet se, hvad vi kan gøre for at rette op på de

problemer på en række områder, som er nævnt i høringssvarene, og hvor der utilsigtet kan være nogle ting, som vi skal sikre, at vi gør, hvad vi kan for at undgå, og måske præcisere, hvad det er, vi nærmere mener med de begreber, der anvendes.

Så vi håber, at vi kan få en god udvalgsbehandling af det her, og som sagt stiller vi et ændringsforslag omkring finansieringen af forslaget.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg vil bare kommentere, at jeg egentlig synes, det er fint, at Enhedslisten roser de dele, der skal roses i forslaget, og så fortæller, hvor der er en knast, som man ikke kan være med til. Vi kan også fra vores side pege på knaster, som vi ikke synes er så sjove, men vores samlede konklusion bliver, at det her netto er forbedringer for lønmodtagerne, og derfor stemmer vi andre for.

Hvis S, SF og Det Radikale Venstre havde samme indstilling som Enhedslisten og ville stemme imod på grund af en lille knast, hvad havde konsekvensen så været for de danske lønmodtagere? Den havde været, at de havde sidet tilbage med det gamle system eller et system, som ikke netto ville være lige så godt som det, vi nu får.

Derfor må man altså sige, at lønmodtagerne ikke på nogen måde kan takke Enhedslisten for de forbedringer, der kommer nu. Hvis Enhedslistens måde at tænke på havde slået igennem hos S, SF og Det Radikale Venstre, så havde de været ringere stillet fremover, end de nu bliver. Er det ikke lidt ærgerligt set fra Enhedslistens side?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis langt flere partier fulgte Enhedslistens princip om ikke at gå ind for forringelser for dem, der har mindst i samfundet, så tror jeg sådan set, de ville få det bedre, for så ville man jo kun kunne få gennemført forslagene, hvis de ikke indeholdt forringelser. Så kunne vi f.eks. sikre, at vi fik flertal for, at det er arbejdsgiverne, der skal betale fuldt ud for de skader, de påfører deres ansatte.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg er sådan set enig i, at den der retorik godt kunne holde, hvis det var sådan, at man fik 91 Enhedslistemandater. Så ville vi få sådan et

drømmeenhedslistesamfund. Andre ville nok opfatte det lidt som et mareridt, men det er så, hvad det er.

Men vi andre har jo valgt at tage udgangspunkt i virkeligheden, sådan som Folketinget er sammensat i dag. Dét er det, at mit spørgsmål så lyder: Sådan som Folketinget er sammensat i dag, er det så ikke rigtigt, at hvis vi andre havde fulgt samme tankegang, som Enhedslisten gør her, så havde vi haft en situation, hvor regeringen havde været presset over i armene på Dansk Folkeparti, og så havde det været Dansk Folkeparti alene? Jeg tiltror sådan set Dansk Folkeparti store evner, men samlet løfter man måske bedre.

Det er det, der er det ærgerlige set fra lønmodtagernes side, og derfor skal lønmodtagerne altså være glade for, at vi andre ikke tænker på samme måde som Enhedslisten. Er Enhedslisten ikke enig i det?

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg tror, at æren for de mange forbedringer, der er kommet her, først og fremmest skal gives til de arbejdsskadesorganisationer, Landsforeningen for Arbejdsskadede og de mange fagforeninger og fagforbund, der også har lavet et stort arbejde med at komme i Folketinget og fortælle om de mange konkrete sager, hvor folk kommer i klemme.

Det er det, der har presset på, og det er det, der også ville have kunnet presse på for den sidste del af det omkring finansieringen. De meldinger, der er kommet fra mange fagforeninger, har jo også netop været, at de synes, det er et problem, at de arbejdsskadede selv skal være med til at betale for erstatningerne.

Så jeg tror faktisk, at hvis flere partier fulgte den linje, at man ikke vil acceptere forringelser for dem, der har mindst, så var vi i stand til at få nogle ordninger igennem, hvor der ikke var forringelser. Det tror jeg sådan set er den anden vej at gå end den, hr. Anders Samuelsen vil.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg kan ikke lade være med at gå herop, for det er sådan lidt af en soap opera, det her er ved at udvikle sig til. Men det kunne være, fru Line Barfod kunne hjælpe hr. Anders Samuelsen og trøste ham lidt med denne her arbejdsskadelov. Er fru Line Barfod ikke overbevist om, at vi hav-

de fået denne her arbejdsskadelov, som vi har, med Venstres, De Konservatives og Dansk Folkepartis hjælp og måske Enhedslistens hjælp, at selv om hr. Anders Samuelsen ikke havde tilsluttet sig, så var det det resultat, vi var kommet til, fordi det var det her, Dansk Folkeparti ønskede?

(Kort bemærkning)

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå, at en stor del af debatten i dag både nu og til tidligere ordførere skal gå på at repetere, hvad hele forhandlingsforløbet har været. Man kan sige, at det sådan set startede med, at Socialdemokratiet og De Radikale fremsatte et forslag til arbejdsskadereform, som Dansk Folkeparti og regeringen ikke ville støtte, og at store dele af det, der nu ligger på bordet fra regeringen, svarer til det forslag, som Socialdemokratiet, Radikale, Enhedslisten og SF støttede. Vi kunne faktisk have fået mange af de her forbedringer gennemført allerede for et år siden, hvis Dansk Folkeparti havde villet støtte det på det tidspunkt.

Så jeg kan ikke helt bekræfte hr. Bent Bøgstedts opfattelse af, hvordan udviklingen og forløbet har været omkring denne her arbejdsskadereform. Jeg synes, vi nu skal være enige om, at der er opnået en række gode forbedringer for de arbejdsskadede. Desværre tager man så en del af finansieringen fra de arbejdsskadede selv. Det synes vi er et problem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Det er måske lige før, det kan være en fordel for debatten, at jeg ikke har deltaget i forhandlingerne. Men jeg skal i hvert fald på Kristeligt Folkepartis vegne, da vores ordfører, fru Tove Videbæk, ikke kan være til stede, fremføre følgende:

Drømmer vi eller er vi vågne, var overskriften i en pressemeddelelse fra Landsforeningen for Arbejdsskadede, da de havde set aftalen omkring den nye arbejdsskadereform. Andre skrev: Arbejdsskadedeforlig – et stort fremskridt. I det hele taget var det svært at få armene ned efter færdiggørelsen af aftalen omkring arbejdsskadereformen.

Inden vi fra Kristeligt Folkepartis side gik ind i denne forhandling, var det vigtigt for os at fokusere på, at ulykkesbegrebet skulle være enkle-

re og mere forståeligt, og at flere arbejdsskader ville blive anerkendt, at man ikke skulle kunne afvise en skade, fordi den kunne regnes som forventelig i et bestemt erhverv. Dette har været komplet uforståeligt for borgerne, for lønmodtagerne.

Samtidig var det vigtigt for os, at sagsbehandlingstiden for den enkelte borger blev kortere. Der har været urimelig lange ventetider. Arbejdsskadede har ventet i årevis på at få deres sag afsluttet, og samtidig med lidelserne og den nedsatte livskvalitet har de økonomisk måttet leve i uvished i flere år.

Et andet element, som var vigtigt for Kristeligt Folkeparti, var, at hele sagsbehandlingen og forståelsen af, hvad der overhovedet foregik, skulle gøres mere gennemsigtig. Endelig var det også vigtigt for Kristeligt Folkeparti, at flere erhvervs sygdomme ville blive godkendt, uden at man skulle stille med doktorafhandlinger og tykke stakke af papirer med dokumentation for at få anerkendt sin sygdom som erhvervs sygdom.

Heldigvis viste det sig under forhandlingerne, at de fleste partier kom til forhandlingerne med næsten de samme elementer og prioriteter. Der herskede stor enighed om, at skadesbegreberne skulle forenkles og udbygges, sådan at alle kunne forstå, hvad man regner som en ulykke som følge af arbejdet, og hvad der er en erhvervs sygdom. Der var enighed om, at vi skulle have et mere retfærdigt og gennemskueligt system, der ville føre til anerkendelse af flere arbejdsskader.

Endelig var der enighed om, at sagsbehandlingstiderne også skulle forkortes, og for at det reelt kunne ske, var der vilje til at give Arbejdsskadedestyrelsen flere ressourcer, så ventetiderne reelt kan nedbringes nu.

Kl. 18.10

At det derudover blev besluttet, at selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller er med som en frivillig ordning, er et ekstra plus set med Kristeligt Folkepartis øjne.

Hvis der er et enkelt minus, så er det finansieringen, men den kan vi leve med, fordi udgifterne deles på en fornuftig måde.

I L 217 tages de værnepligtige med, og det er naturligvis en selvfølge, at også de skal med ind under en ny arbejdsskadereform, så alt i alt: I Kristeligt Folkeparti er vi meget positive over for reformen, og vi glæder os til at se den udmøntet i virkeligheden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Er der flere, der ønsker ordet? Det gør beskæftigelsesministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg takker ordførerne for indlæggene her ved førstebehandlingen af de lovforslag, der skal udmønte arbejdsskadereformen. Jeg er også glad for, at det er lykkedes at få et bredt flertal i Folketinget til at indgå en aftale på det her område, så vi både kan forbedre og modernisere lovgivningen.

I forhandlingerne, der førte frem til aftalen, blev mange sten vendt, og vi opnåede enighed om en model, som vil give et mere retfærdigt og forståeligt arbejdsskadesystem.

På baggrund af de omfattende forhandlinger er det mit håb, at vi kan afslutte behandlingen af disse lovforslag i denne folketingssamling, således at de nye regler kan træde i kraft den 1. januar 2004 til gavn for de personer, der bliver udsat for en arbejdsskade. Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg skal naturligvis have mulighed for en forsvarlig behandling af lovforslagene.

Skulle der under behandlingen af lovforslagene vise sig et behov for at ændre på de fremsatte forslag, så vil jeg medvirke positivt hertil. Jeg vil dog fremhæve, at grundlaget for lovforslagene og dermed eventuelle ændringer heri er den brede politiske aftale om arbejdsskadebegebrerne.

Jeg ser frem til et konstruktivt arbejde i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg og vil hermed give tilsagn om, at alle spørgsmål vil blive besvaret hurtigt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 100:

Forslag til folketingsbeslutning om fuld statsrefusion af overførselsindkomster.

Af Line Barfod (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).

(Fremsat 25/2 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Enhedslistens beslutningsforslag går ud på, at Folketinget pålægger regeringen at indføre 100 pct. statsrefusion af alle overførselsindkomster, som kommuner og amter udbetaler.

Begrundelsen er, at de nuværende regler om forskellige refusionstakster for forskellige overførselsindkomster fører til, at mange mennesker kommer i klemme på grund af kommunernes kassetænkning. Borgernes retssikkerhed er ifølge forslagsstillerne truet af det nuværende system, fordi det for kommunen har forskellig økonomisk betydning, hvilken indsats man vælger over for det enkelte menneske. Det er derfor efter forslagsstillernes opfattelse ud fra en kommunaløkonomisk synsvinkel gunstigt at tildele førtidspension til færrest muligt.

Jeg vil begynde med at henvise til, at der er meget bred politisk enighed om det nuværende refusionssystem, der senest blev bekræftet ved indgåelsen af førtidspensionsreformen, og det er i fuld overensstemmelse med regeringens politik, at kommunerne tilskyndes til at føre socialpolitik på en måde, så færrest muligt tildeles førtidspension, hvis der findes andre muligheder. Målet må altid være, at en lille tilknytning til arbejdsmarkedet er bedre end ingen tilknytning.

Hvis der er mulighed for, at en person kan komme i fleksjob, så man kan undgå førtidspension, er det både til den enkeltes, til arbejdsmarkedets og til samfundets gavn, at den pågældende får mulighed for at udnytte sine arbejdsmuligheder. Her ville det, reglerne ufortalt, administrativt være lettest for kommunen at vælge pension, fordi man så var fri for at have mere med den pågældende at gøre.

KI. 18.15

Refusionsprocenter er styringsinstrumenter på linje med andre styringsinstrumenter, og de